

имъ ся отнялъ прѣстола. Той, за да надари крѣстоносци-ты, обралъ отъ църквы-ты скжпы-ты нѣща и расхвърлилъ на народа още по-много даване; Византийци-ти ся побунили, убили го, и си турили другъ царь. Тогава крѣстоносци-ти ударили на Цариградъ, та го призели и го оплѣнили, и еднаж чясть отъ града дору изгорили (1204 год.),

Крѣстоносци-ти забравили, че отивать да ослободятъ Божий-Гробъ. Тии на мѣсто Божий-Гробъ призели Византийско-то царство, и си го раздѣлили помежду си на феодалны владовища; а титла-та царь зель единъ отъ първы-ты имъ главатары, Балдуинъ, графъ фландрскый. Нъ това ново царство, което нарекли Латинско, не траяло много. Латини-ти неможили да ся удържатъ тамъ за много врѣмя, защото были малко и не были сговорни. Нѣкои области си были още въ ржцѣ-ты на византийскы-ты владалцы. Единъ отъ тѣхъ, Михаилъ Палеологъ владалець никейскый, сполучилъ послѣ та испхдилъ отъ Цариградъ пришълци-ты и подновилъ Византийско-то царство (1261 год.). Отъ него ся начина новый византйскый царскый корень *Палеолозы*.

Свършкъ и сетнины на крѣстоносны-ты опѣлчения. Отъ такывы несполуки крѣстоносци-ти ся обезсърдили съвсѣмъ дася биятъ съ друговѣрци-ты, ако и да ги насърчалъ пакъ папа-та. Въ подырни-ты крѣстоносны опѣлчения най-много ся прочюли Фридрихъ II Хохенштауфенъ и французскый Людовикъ IV. Фридрихъ II сполучилъ та прѣдумалъ египетскый султанъ да даде Иерусалимъ на християны-ты (1229 г.). Нъ християне-ти наскоро пакъ го испуслили отъ ржцѣ-ти си.

На онова врѣмя отъ Азиѣ ся показали нови завоеватели, Монголи, отъ еднаж пасминѣ съ Уны-ты. Монголи-ти и Татари-ти отъ памтивѣка ся скытали на малкы и голѣмы четы по поляны-ты на Среднѣ Азиѣ. Тии съ стада-та си лесно заминували отъ едно мѣсто на друго, жены-ты имъ и дѣца-та имъ живѣли на голѣмы кола, въ които впрѣгали цѣлъ рядъ быкове, а сами-ти Монголи, като Уны-ты, токо-речи все живѣли на